

PARAULA I VIDA

Maria Assumpta, signe d'esperança

Maria Assumpta és un nom entranyable i molt freqüent. Hi ha moltes mares i germanes nostres que el porten. I és el dia en què celebren el seu sant la majoria de nenes, joves i dones que porten el nom de Maria. És un misteri entranyable de la Mare de Déu. El celebrem a la meitat d'aquest mes d'agost i aquest any encara diríem que és més festa pel fet d'escaure's en diumenge. Són molt nombrosos els pobles, viles i ciutats de la nostra terra que celebren avui la seva festa major.

Dormició de la Mare de Déu.
Pintura espanyola del s. XIV.
Museu Tessé, Le Mans

L'Assumpció de Maria al cel en cos i ànima és un dogma recent. El va proclamar el Sant Pare Pius XII l'any 1950. La veritat de fe de l'Assumpció ha estat reafirmada pel Concili Vaticà II, que expressa així la creença de l'Església: «La Verge Immaculada, que havia estat preservada de qualsevol taca de pecat original, acabat el curs de la seva vida terrenal, fou emportada amb cos i ànima vers la glòria del cel i exaltada per Déu en qualitat de Reina de l'univers, perquè tingués una més plena semblança amb el seu Fill, Senyor dels senyors i vencedor del pecat i de la mort.»

L'Assumpció de la Mare de Déu és una participació singular en la resurrecció del seu Fill i una

anticipació de la resurrecció dels altres cristians. Ella ja viu allò que cada creient, l'Església sencera i tota la humanitat, anhela viure un dia: la vida plena de Déu, la vida nova del seu Fill Jesucrist.

La litúrgia bizantina celebra aquesta meravella que Déu féu en Maria amb aquestes paraules: «A l'hora de l'infantament heu guardat la virginitat; a l'hora de la dormició no heu deixat el món, oh Mare de Déu! Us heu unit a la font de la Vida, vós que heu concebut el Déu vivent i que, amb les vostres pregàries, deslliuràreu les nostres ànimes de la mort.»

La Mare del Crist és glorificada com a reina universal. Aquella que en l'anunciació es definí com a «esclava del Senyor», imità durant tota la seva vida terrenal fidelment el seu Fill, aquell que vingué «a servir i a donar la seva vida».

Maria, Assumpta al cel, no acaba aquell servei salvífic, sinó que el continua «fins a la consumació perpètua de tots els elegits», manifestant així la seva mediació maternal. El Concili Vaticà II afirma que Maria Assumpta al cel «no s'ha desentès de la seva dedicació salvadora, sinó que amb la seva intercessió múltiple continua procurant-nos els dons de la salvació eterna». Maria, amb la seva caritat maternal, té cura dels germans del seu Fill que encara peregrinen i que es troben en perills i angoixes, fins que siguin conduïts a la pàtria benaurada.

Cap a la Jerusalem celestial ens precedeix Maria. I, com diu també el Concili Vaticà II, Maria és «signe d'esperança ferma i de consol per al poble de Déu que està en camí».

Invoquem-la amb les diverses pregàries que ens ha llegat la tradició de la pietat mariana de l'Església. A més de la breu i tan profunda oració de l'*Ave Maria*, penso ara en la bellíssima pregària de la *Salve*, en la que la invoquem qualificant Santa Maria com la «vida, dolcesa i esperança nostra».

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Escolania del temple de la Sagrada Família

► El passat 13 de juny el Sr. Cardenal arquebisbe va fer-se aquesta foto amb els infants que formen l'Escolania del temple de la Sagrada Família. A les 13 hores presidí l'Eucaristia, en la qual concelebrà amb el rector de la parròquia, Mn. Lluís Bonet Armengol i altres preveres de la comunitat, amb motiu del desè aniversari de la fundació d'aquesta Escolania i del lliurament de les túniques blanques als nous membres. Aquesta escolania fou fundada i està dirigida pel Sr. Miquel Fernández Navarro i va començar a actuar en la Missa del Gall de l'any 1999. Forma part de la Federació Catalana de *Pueri Cantores* i ja ha fet concerts al nostre país i a l'estranger.

GLOSSA

La pregària no tanca per vacances

El temps de vacances és temps de descans físic i és bo que així sigui per a petits, joves i més grans. És temps de retrobar-nos a nosaltres mateixos, de retrobar els altres, de retrobar Déu.

Temps per pensar en els nostres infants i en el seu camí de creixement en la fe. Les vacances escolars ja són aquí. L'escola queda enrere. És un bon moment per iniciar o enfortir els infants en la pregària. Ho és, també, per ensenyar i ajudar a revisar el curs que ha acabat. Dibuixar-lo, escriure unes frases curtes o una redacció, segons possibilitats i nivells. Fer-ne pregària.

Un infant de nou anys, ajudat pels seus pares i amb els seus germans, dedicà una estona d'una tarda d'estiu a preparar una pregària d'acció de gràcies pel curs acabat. Al capvespre, junts, la posaren en comú, davant d'una icona de Jesús, amb una llàntia encesa i unes flors que recolliren els dos més petits. La pregària deia així: «Jesús, tu ets el meu germà, el meu amic i ho ets, també, de tothom. Et dono gràcies, com a més important d'aquest curs, perquè he participat de la teva taula per primera vegada i perquè vius al meu cor. Gràcies pels meus pa-

res, per la meua germana, pels avis, pels familiars i pels padrins, que m'estimen i m'ajuden a ser millor. Gràcies pels mestres, especialment per l'Oriol, el tutor; he après tantes coses amb ells. Gràcies per les catequistes, per totes les persones que m'han preparat per rebre la primera comunió, però especialment per la Mercè, la catequista del meu grup; m'han ensenyat a ser deixeble de Jesús. Gràcies pels meus amics i amigues que sempre estan amb mi i m'ajuden i ens divertim junts. Gràcies per totes les coses bones que hi ha en nosaltres i en tots els que tenim al nostre costat. Gràcies Jesús.

«Et vull demanar, alhora, per tots els nens i nenes del món que no tenen tot això. Pels qui viuen a prop meu i pels qui viuen en altres continents. Ajuda'ls, Jesús.»

Aquesta senzilla pregària i el procés que ha portat a formular-la, ajuda a descobrir els camins del Senyor, a caminar-hi i a donar gràcies quan encertem la ruta i a demanar perdó quan es fa marxada. «Fes que conegui, Senyor, les teves rutes, ensenya'm els teus camins» (Sl 25,4). Sense por perquè Ell camina al nostre costat.

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

► Fem-li, doncs, un temple a la paraula, que amb la seva misteriosa força creadora a tot transcendirà. Adorem el verb amb l'anhel de l'imperi de la seva llum [...]. Bé serà més això que fer política,

bé serà més que conrear aquesta o aquella ciència, bé serà més que procurar riqueses o exteriors justícies socials: serà en totes aquestes i altres coses, influir-hi la potència creadora del verb que anirà fent-les a la seva imatge i semblança espiritual.

► Hagámosle, pues, un templo a la palabra, que con su misteriosa fuerza creadora trascenderá a todo. Adoremos el verbo con el anhelo del imperio de su luz [...]. Esto será mucho más que hacer política, será mucho más que cultivar esta o aquella ciencia, será mucho más que procurar riquezas o exteriores justicias sociales: será, en todas estas y en otras cosas, insuflarles la potencia creadora de la palabra que las irá haciendo según su imagen y semejanza espiritual.

(Elogi de la paraula, Barcelona, 15.10.1903)

L'ASSUMPCIÓ DE LA MARE DE DÉU

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 11,19a;12,1-6a.10ab)

El santuari del temple de Déu que hi ha en el cel s'obrí, i dins el temple aparegué l'arca de l'aliança de Déu. Llavors aparegué en el cel un gran prodigi: una dona que tenia el sol per vestit, la lluna sota els peus i duia al cap una corona de dotze estrelles. Al mateix temps aparegué en el cel un altre prodigi: hi havia un gran drac rogenc, que tenia set caps i deu banyes. Als set caps duia set diademes, i la seva cua arrossegà la tercera part de les estrelles i les llançà a la terra. El drac s'aturà davant la dona per devorar-li el fill així que nasqués. La dona posà al món un fill, un noi que ha de governar totes les nacions amb el ceptre de ferro; el seu fill va ser endut cap a Déu i cap al seu setial, i la dona va fugir al desert, on Déu li havia preparat un lloc. Llavors vaig sentir al cel una veu que cridava amb tota la força: «Ara és l'hora de la victòria del nostre Déu, l'hora del seu poder i del seu Regne, i el seu Messies ja governa.»

▶ Salm responsorial (44)

R. *Teniu la reina a la dreta, vestida amb brocats d'or.*

La princesa t'espera enjoiada, / l'esposa et ve a la dreta vestida amb or d'Ofir. R.

Escolta filla, estigues atenta, / oblida el teu poble i la casa del teu pare; / el rei està corprès de la teva bellesa. / És el teu senyor: fes-li homenatge. R.

Conduïdes entre cants de festa, / s'acosten al palau del rei. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,20-27a)

Germans, Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort. Ja que la mort vingué per un home, també per un home vindrà la resurrecció dels morts: tots són d'Adam, i per això tots moren, però tots viuran gràcies al Crist. Cadascú al moment que li correspon: Crist el primer, després a l'hora que ell vindrà, els qui són de Crist; a la fi, quan ell destituirà tota mena de sobirania, d'autoritat o de poder, com a coronament de tot, posarà el Regne en mans de Déu, el Pare. Perquè ell ha de regnar fins que Déu haurà sotmès tots els enemics sota els seus peus. El darrer enemic destituït serà la Mort. Perquè l'Esclat diu que tot ho ha posat sota els seus peus.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 1,39-56)

Per aquells dies, Maria se n'anà decididament a la muntanya, a la província de Judà, entrà a casa de Zacaries i saludà Elisabet. Tan bon punt Elisabet va sentir la salutació de Maria, el nen saltà dins les seves entranyes, i Elisabet, plena de l'Esperit Sant, cridà amb totes les seves forces: «Ets beneïda entre totes les dones i és beneït el fruit de les teves entranyes. Qui sóc jo perquè la mare del meu Senyor vingui a visitar-me? Mira: tan bon punt he sentit la teva salutació, el nen ha saltat d'entusiasme dins les meves entranyes. Felicitat tu que has cregut! Allò que el Senyor t'ha fet saber, es complirà.» Maria digué: «La meua ànima magnífica el Senyor, el meu esperit celebra Déu que em salva, perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa. Des d'ara totes les generacions em diran benaurada, perquè el Totpoderós obra en mi meravelles. El seu nom és sant, i l'amor que té als qui creuen en ell s'estén de generació en generació. Les obres del seu braç són potents: dispersa els homes de cor altiu, derroca els poderosos del soli i exalça els humils. Omple de béns els pobres, i els rics se'n tornen sense res. Ha protegit Israel, el seu servent, com ho havia promès als nostres pares; s'ha recordat del seu amor a Abraham i a la seva descendència per sempre.»

Maria es quedà tres mesos amb ella, i després se'n tornà a casa seva.

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 11,19a;12,1-6a.10ab)

Se abrió en el cielo el santuario de Dios y en su santuario apareció el arca de la alianza. Después apareció una figura portentosa en el cielo: una mujer vestida de sol, la luna por pedestal, coronada con doce estrellas. Apareció otra señal en el cielo: un enorme dragón rojo, con siete cabezas y diez cuernos y siete diademas en las cabezas. Con la cola barrió del cielo un tercio de las estrellas, arrojándolas a la tierra. El dragón estaba enfrente de la mujer que iba a dar luz, dispuesto a tragarse el niño en cuanto naciera.

Dio a luz un varón, destinado a gobernar con vara de hierro a los pueblos. Arrebataron al niño y lo llevaron junto al trono de Dios. La mujer huyó al desierto, donde tiene un lugar reservado por Dios. Se oyó una gran voz en el cielo: «Ahora se estableció la salud y el poderío, y el reinado de nuestro Dios, y la potestad de su Cristo.»

▶ Salmo responsorial (44)

R. *De pie a tu derecha está la reina, enjoyada con oro de Ofir.*
Hijas de reyes salen a tu encuentro, / de pie a tu derecha está la reina, / enjoyada con oro de Ofir. R.

Escucha, hija, mira: inclina el oído, / olvida tu pueblo y la casa paterna; / prendado está el rey de tu belleza: / póstrate ante él, que él es tu Señor. R.

Las traen entre alegría y algazara, / van entrando en el palacio real. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los corintios (1Co 15,20-27a)

Hermanos: Cristo resucitó de entre los muertos: el primero de todos. Si por un hombre vino la muerte, por un hombre ha venido la resurrección. Si por Adán murieron todos, por Cristo todos volverán a la vida. Pero cada uno en su puesto: primero Cristo, como primicia; después, cuando él vuelva, todos los que son de Cristo; después los últimos, cuando Cristo devuelva a Dios Padre su reino, una vez aniquilado todo principado, poder y fuerza. Cristo tiene que reinar hasta que Dios haga de sus

enemigos estrado de sus pies.

El último enemigo aniquilado será la muerte. Porque Dios ha sometido todo bajo sus pies.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 1,39-56)

En aquellos días, María se puso en camino y fue aprisa a la montaña, a un pueblo de Judá; entró en casa de Zacarías y saludó a Isabel. En cuanto Isabel oyó el saludo de María, saltó la criatura en su vientre. Se llenó Isabel del Espíritu Santo y dijo a voz en grito: «¡Bendita tú entre las mujeres, y bendito el fruto de tu vientre! ¿Quién soy yo para que me visite la madre de mi Señor? En cuanto tu saludo llegó a mis oídos, la criatura saltó de alegría en mi vientre. Dichosa tú, que has creído, porque lo que te ha dicho el Señor se cumplirá.» María dijo: «Proclama mi alma la grandeza del Señor, se alegra mi espíritu en Dios, mi salvador; porque ha mirado la humillación de su esclava. Desde ahora me felicitarán todas las generaciones, porque el Poderoso ha hecho obras grandes por mí: su nombre es santo, y su misericordia llega a sus fieles de generación en generación. Él hace proezas con su brazo: dispersa a los soberbios de corazón, derriba del trono a los poderosos y enaltece a los humildes, a los hambrientos los colma de bienes y a los ricos los despide vacíos. Auxilia a Israel, su siervo, acordándose de la misericordia como lo había prometido a nuestros padres en favor de Abrahán y su descendencia para siempre.»

María se quedó con Isabel unos tres meses y después volvió a su casa.

Assumpció de la Mare de Déu.
Pintura de Mateo Cerezo (1626-1666).
Museu del Prado, Madrid

COMENTARI

Magnificat!

tud amb els pobres i oprimits. Recordem que Lluç és l'evangelista dels pobres i en nombroses ocasions mostra la predilecció de Déu pels últims de la societat, els humils, els febles.

El Magnificat és un himne que, posat en llavis de Maria, ha pres forma en una comunitat cristiana que contemplava en la mort i resurrecció del Crist la història de l'Església. El Magnificat recorda que davant del Crist de la glòria les diferències socials perden el seu sentit i el poder humà perd la seva força. El Magnificat denuncia la mentida i les vanes il·lusions dels que es creuen senyors de la història i del món, dels que volen enganyar els humils amb fal-

sos ídols i èxits immediats. El Magnificat aposta per Maria, una dona senzilla i lliure que avança amb la força de l'amor desinteressat.

En un món on el triomf s'aconsegueix massa sovint mitjançant el poder, els diners i la corrupció, el Magnificat ens ofereix un altre model de triomf. Aquell que es realitza mitjançant la donació i el servei. Sembla un contrasentit, però la vida de Maria n'és una prova convincent: de la plena i humil donació de si mateixa arriba fins la glòria. En últim terme, el càntic de Maria, com solia repetir el Dr. Isidre Goma, és «un elogi de Déu, una paraula sobre Déu.»

Dra. Núria Calduch-Benages

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): Ez 24,15-24 / Dt 32,18-19.20.21 / Mt 19,16-22 ■ **dimarts**: Ez 28,1-10 / Dt 32,26-27ab.27cd-28.30.35cd-36ab / Mt 19,23-30 ■ **dimecres**: Ez 34,1-11 / Sl 22 / Mt 20,1-16a ■ **dijous**: Ez 36,23-28 / Sl 50 / Mt 22,1-14 □ **divendres**: Ez 37,1-14 / Sl 106 / Mt 22,34-40 □ **dissabte**: Ez 43,1-7a / Sl 84 / Mt 23,1-12 ■ **diumenge** vinent, XXI de durant l'any (lit. hores: 1a setm.): Is 66,18-21 / Sl 116 / He 12,5-7.11-13 / Lc 13,22-30.

Celebrem avui l'Assumpció de la Mare de Déu al cel, una festa molt entranyable que és l'anticipació del destí de glòria reservat a tots els creients. Crist, com diu Pau en la primera carta als Corintis, és la primícia d'aquest destí que li pertany per la seva divinitat i Maria, la seva mare, és la primera de totes les criatures que Déu vol tenir al seu costat. Per això se l'emporta cap al cel.

L'Evangeli d'aquest diumenge és el càntic de Maria, conegut com el Magnificat. En aquest himne Lluç descriu l'actitud de Déu amb els potents i altius, i tot inspirant-se en el càntic d'Anna, la mare de Samuel, també descriu la seva acti-

DIÀLEGS SOBRE LA FE

Com és Déu?

—Oriol: Mare, com és Déu?
 —Gràcia: No ho sabem exactament, perquè ningú no l'ha vist mai.
 —Aleshores, com en podem parlar?
 —Déu ha volgut comunicar-se. S'ha manifestat en la història i s'ha donat a conèixer. Podia no haver-ho fet, però ens ha regalat la seva presència.

—I per què ho ha fet?

—Perquè l'Amor és comunicatiu i expansiu per si mateix.

—Què vols dir?

—Fixa't: Quan una persona estima, s'obre als altres, es dona a conèixer, es fa trobadís, vol mostrar el que és per establir un vincle amb els altres, per començar una història d'amor.

—I com s'ha donat a conèixer?

—A través d'una llarga història de trobades. Va parlar als patriarques. Va fer-se conèixer a Abraham, a Moisès i a Jacob. Es va manifestar als profetes de l'Antic Testament, mostrant-se indirectament, a través de somnis i d'elements de la naturalesa.

—Per què es va manifestar?

—Per alliberar-nos. Ho expressa molt bé el llibre de l'Èxode: «He vist l'opressió del meu poble a Egipte i he sentit com clama per culpa dels seus explotadors. Conec els seus sofriments; per això he baixat a alliberar-lo del poder dels egipcis i fer-lo pujar des d'Egipte cap a un país bo i espaiós, un país que regalima llet i mel.»

—I aquí acaba tot?

—No. Déu finalment es va mostrar en Jesús, la seva plena i total manifestació.

Francesc Torralba

(Ah, sí? Com parlar de Déu als infants, Editorial Claret)

DÉU NO TÉ POR

La pobresa en la vida del cristià

El cristià és temptat, avui, de caure en l'obsessió consumista. Però té la paraula de Jesús a l'Evangeli: «Estigueu alerta, guardeu-vos de tota ambició de riquesa, perquè, ni que nedi en l'abundància, la vida d'un home no prové pas dels seus béns» (Lc 12,15). La pobresa esdevé en la vida del cristià una ruptura amb l'antropologia de l'home consumista, en la convicció que la vida no depèn dels béns.

Nosaltres vivim en el mercat i en una societat consumista —amb les seves crisis, com ho demostren els fets—, però això no significa que hàgim d'assumir o d'absorbir fins al fons l'escala de valors d'aquest món: la pobresa és la garantia de la llibertat del cor i de la vida.

I aquí cal comprendre què és avui la pobresa del cristià, la pobresa de la seva vida personal, quina és la seva relació amb la riquesa. És un interrogant obert a tota generació cristiana i a tot cristià en particular. Cada cristià troba les seves respostes, però s'ha d'interrogar sobre això. En certa manera, en la perspectiva que la vida no depèn dels béns, cadascú ha d'inventar la seva mesura.

La pobresa no és un estat d'autoperfecció: es relaciona sempre amb la confiança plena en el Senyor i amb els pobres que són al cor de l'Església. La pobresa es qualifica per considerar els pobres com a part de la pròpia vida, per sentir amb ells, per sentir amb el món pobre, per optar pels pobres.

La pobresa dels cristians és l'expressió de la seva llibertat davant d'un món consumista. També és una expressió de la seva solidaritat. No hi ha pobresa personal sense solidaritat amb els pobres. Uns cristians menys presoners de la idolatria del consum poden tornar a explicar a un món, sovint anestesiat pel consum, la paràbola del ric Epuló i del pobre Llätzer, un text que gairebé reproduceix la geografia de la pobresa i de la riquesa en el món contemporani.

Andrea Riccardi

(Déu no té por, Publicacions de l'Abadia de Montserrat)

SANTORAL

15. ✠ Diumenge. Assumpció de la Mare de Déu (inicialment i a Orient: la Dormició); sant Tarsici, acòlit mr.

16. Dilluns. Sant Esteve d'Hongria (†1038), rei; beat Joan de Santa Marta, prev. franciscà i mr. al Japó (1618), de Prades (Conca de Barberà); sant Roc, de Montpeller, advocat de les malalties infeccioses; santa Serena, emperadriu.

17. Dimarts. Sant Jacint de Polònia, prev. dominicà; santa Beatriu de Silva, vg. franciscana, fund. Concepcionistes, a Toledo (1484); sant Eusebi, papa (grec, 309) i mr.; beat Bartolomé Laurel, rel. franciscà, de Mèxic, i mr. (1627) al Japó.

18. Dimecres. Sant Agapit, noi mr. (275); santa Helena, emperadriu; beat Manés de Guzmán, prev. dominicà,

germà de sant Domènec; sant Patrici, bisbe; beat Nicolau Factor, prev. franciscà, de València.

19. Dijous. Sant Joan Eudes (1601-1680), prev., fund. Eudistes; sant Magí (s. III), mr., ermità a Brufaganya (Conca de Barberà); sant Lluís d'Anjou, bisbe de Tolosa (franciscà).

20. Divendres. Sant Bernat (1090-1153), abat cistercenc, a Claravall, i doctor de l'Església; sants Cristòfor i Leovigild, mrs. a Còrdova; beat Arquimbau, prev. d'Orleans i mr. (s. XII); sant Samuel (s. XI aC), profeta (jutge).

21. Dissabte. Sant Pius X, papa (1903-1914), nascut a Riese (1835); sant Privat, bisbe i mr.; sant Bonosi i Maximià, màrtirs, patrons de Blanes; santa Ciríaca, viuda màrtir.

QUERIDOS ABUELOS

La frustración también educa

A menudo se producen choques educativos entre padres y abuelos, pues como dice el refrán: «Cada maestrillo con su librillo.» Otras veces es muy doloroso para los abuelos observar impotentes, mordiéndose la lengua, el mal comportamiento de sus nietos, ante la pasividad de sus padres. Además, con recocineo, porque son progenitores que rien todas las gracias de sus indolentes vástagos.

¿Y a qué conducen estas desavenencias educativas? Pues a que el pequeño crezca con exceso de orgullo, despótico y todopoderoso, con el riesgo de convertirse en un niño tirano.

Para que un niño tirano se imponga a toda la familia es necesario que tenga algún cómplice, es decir que de alguna manera ha de estar subido a los hombros de alguno de los adultos que lo rodean.

Padres y abuelos han de estar atentos a un peligro: el de no tener nunca un no para su vástago o para su nieto («¡No vaya a ser que se traumatice, pobrecito!»). Y a base de no negarle nada y complacerlo en todo, van construyendo la despótica plataforma que luego servirá al hijo para subirse a ella y maltratarlos.

Vean, pues, lo fácil que es fabricar a un niño tirano... Y lo difícil es luego desmontar su aterrador tinglado. Créanme: no dimitan nunca los padres de su autoridad parental, ni ustedes, abuelos, de su *abuelicidad* y ambos nieguen cosas al niño tantas veces como sea necesario. Prodiguen, desde bien pequeños, las consabidas advertencias: «¡Niño, eso no se toca, eso no se dice, eso no se hace!», porque la frustración también educa, señores padres y abuelos.

Dr. Paulino Castells
 (Queridos abuelos, Ediciones Ceac. Estimats avis, Ed. Columna)

ENTREVISTA

▶ JOSÉ ALFONSO ARREGUI

Torreciutat i Catalunya

L'any 2009, el Santuari de Torreciutat (Osca) va rebre 1.704 grups provinents de Catalunya, prop de la meitat del total. L'entorn natural i la proximitat geogràfica fan que el lloc on es venera aquesta advocació mariana de l'Alt Aragó ajudi a tenir una experiència espiritual intensa a tots els que ho desitgin. Un al·licient més per visitar aquesta casa de la Mare de Déu és, sens dubte, la creació d'una Ruta Mariana que uneix els Santuaris del Pilar, Torreciutat, Montserrat i Lourdes, a través d'un itinerari de fe guiat per l'espiritualitat i la devoció mariana. José Alfonso Arregui, director de comunicació de Torreciutat, destaca les 26 advocacions marianes catalanes que fins avui han estat entronitzades i que s'exposen en aquest santuari aragonès.

Per què existeix aquesta relació tan especial entre Catalunya i Torreciutat?

Ens alegra ser un lloc d'unió, catòlic, que significa precisament *universal*. Quan estimen la Mare, els fills es porten bé. L'impulsor del Santuari, sant Josepmaria Escrivà, sempre va parlar amb orgull de les seves arrels catalanes. I tenim un exemple molt recent: estem molt agraïts de la presència del P. Abat de Montserrat en l'homenatge a la Moreneta que vàrem celebrar el proppassat mes de maig.

Sens dubte, la creació de la Ruta Mariana és una bona via per a l'evangelització. Quins resultats està tenint, fins ara?

L'objectiu és oferir al visitant dels quatre santuaris un itinerari de turisme religiós que li permeti contemplar i gaudir també dels atractius naturals i culturals que existeixen en els seus respectius entorns. Fins ara, la valoració general és positiva.

La vivència de la fe puntual que es desenvolupa en els santuaris és una via evangelitzadora d'allunyats?

Sí. Molts dels visitants queden convertits en pelegrins durant el decurs de la seva visita: Ella s'encarrega de moure els cors. Algunes d'aquestes conversions les expliquen els mateixos interessats, i l'alegria més gran sempre es produeix quan algú, potser després de molts anys d'haver deixat de practicar, s'acosta al sagrament de la confessió i retorna a la casa comú de tots, que és l'Església.

Òscar Bardají i Martín

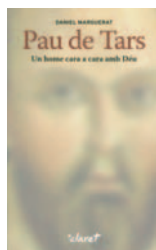
AGENDA

LLIBRES

El silenci, company de camí, per José Moratiel. Un llibre per llegir aquest estiu, si es disposa d'uns dies de vacances o del temps. Textos del fundador de l'Escola del Silenci, presentat per sor Lucía Caram. El llibre inclou un CD amb els textos del llibre en format MP3, llegits per la germana Vinyet Estalella al programa *Punt de Trobada*, de la Cadena SER. Llibre de 216 pàgines, editat per Claret.

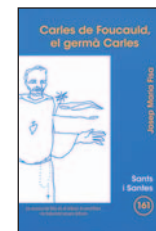

Pau de Tars, un home cara a cara amb Déu, per Daniel Marguerat. L'autor, que ha estat fa poc a Barcelona, és professor de Nou Testament a la Universitat de Lausana (Suïssa). Paral·lelament als seus treballs científics, es preocupa molt per la divulgació bíblica. I en aquest petit volum ens ofereix la seva visió, sempre trasbalsadora, del gran sant Pau. Llibre de 128 pàgines, editat per Claret.

Darrers números de la col·lecció «Sants i Santes». Editada pel Centre de Pastoral Litúrgica (c/ Rivadeneyra 6, 7è, Barcelona, tel. 933 022 235, www.cpl.es). Són uns opuscles breus, d'unes 20-25 pàgines, amb edició catalana i castellana.

—**Carles de Foucauld, el germà Carles**, per Josep M. Fisa (n. 161). La recerca de Déu en el silenci, la senzillesa i la fraternitat envers tothom.

—**Sara, la fecunditat de Déu**, per Josep Lligadas (n. 162). La dona d'Abraham, per mitjà de la qual

ROSA DEULOFEU EN EL MEU RECORD

8. Amor a la Mare de Déu (II)

La Rosa va néixer un 29 d'abril. Per tant ella també era *rosa d'abril* i potser per això la seva devoció a la Moreneta era molt gran. Tot Espanya està plena de santuaris dedicats a la Mare de Déu i nosaltres els catalans tenim Montserrat en el cor. Ella havia de pujar a Montserrat molt sovint, necessitava del silenci montserratí per sentir-se alliberada de neguits i poder pregar als peus de la Verge i, com no, esplaiar-se amb els monjos, que saben escoltar i aconsellar. La vetlla montserratina no se la perdia mai i les visites a les benetes tampoc podien faltar. A casa tenim molts objectes de ceràmica de les benetes.

També recordo les vigílies de la Immaculada a la Basílica de la Mercè, la patrona de Barcelona, on els joves de la diòcesi es reunien presidits pel Sr. Cardenal. I a la vetlla del 2004, prou que la recordaren.

La devoció a la Mare de Déu de Lourdes també està molt arrelada a casa nostra i encara més arran del fet que durant uns anys el meu fill va ser consiliari de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de la diòcesi. Un any, el pelegrinatge del mes de juny el van dedicar als joves i hi van anar molts malalts juvenets que trencaven el cor. La Rosa, com a delegada, va participar en l'organització i aquell pelegrinatge la va colpir molt; tant, que va fer una conferència als acompanyants en què va quedar molt clar el que va representar per a ella aquella anada a Lourdes.

Començà la conferència amb aquestes paraules: «Voldria avui compartir amb vosaltres una reflexió sobre el sosteniment que aporta l'esperança cristiana.» I afegí: «Lourdes es fonamenta precisament en un profund sentit de l'esperança: Déu és amb nosaltres.»

A l'últim els va dir: «Lourdes és tot això: presència de Déu que sosté, presència de malalts que ens fan revisar la vida, presència d'hospitalaris que ens parlen del servei a l'amor, presència de pares que com Maria sou forts per amor, presència de joves que no s'amaguen davant del dolor. I el miracle és un miracle d'amor, de tendresa, de conversió.» I acabà dient: «El miracle és esperança: Déu és amor.»

Joan Deulofeu

es fan realitat les promeses de Déu.

—**Alfons Maria de Liguori, advocat dels pobres**, per Carlos Ros (n. 163). Un home que va saber respondre als reptes eclesials del Segle de les Llums.

—**Guerau/Gerard d'Orlhac, guerrer i sant**, per Martirià Brugada (n. 164). A l'edat mitjana, un compte que va saber viure enmig del món, dedicat a Déu.

—**Moisès, l'alliberador**, per Josep Lligadas (n. 165). Un home clau en la

història de la salvació: qui, en nom de Déu, va treure Israel de l'esclavatge i en va fer el poble de l'aliança.

—**Sant Rafael Arnau, el germà Rafael**, per Conchita Aspas (n. 166). Un jove trapenc que va fer de la seva vida una ofrena d'amor a Déu.

—**Flora i Maria, màrtirs mossàrabs**, per Carlos Ros (n. 167). A la Còrdova del segle IX, dues noies que van donar la vida per la fe de Jesucrist.

—**Santa Agnès de Praga, amb Déu i amb els pobres**, per Francesc Gamissans (n. 168). Filla de reis, va renunciar a tot per dedicar-se a Déu seguint el camí de sant Francesc i santa Clara.

PREPAREM LA VISITA DEL SANT PARE

9. Mons. Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona: «Un repte per a l'Església de Barcelona»

«En la visita del Papa s'inclou, al meu entendre, un missatge potser silenciós, però que pot ésser captat per les ones de la fe. Podria ser aquest: «Jo vinc a Barcelona per dedicar una església

en honor de la Sagrada Família, però amb això vull exhortar-vos a vosaltres que no us oblideu de dedicar a Déu el santuari més proper de la seva presència que és, realment, la vostra mateixa família. Pel sagrament del matrimoni, Crist ha sortit a trobar-vos, i s'ha quedat amb vosaltres, que sou testimonis del seu amor. Sou un santuari vivent, en el qual estan cridades a ser ofertes a Déu totes les coses: els esposos, els fills i els avis, l'amor conjugal i l'educació cristiana, el treball i el descans, les esperances i els sofriments de la vida quotidiana, etc. Vosaltres, pastors i fidels de Barcelona, sou els encarregats de dedicar a Déu aquests santuaris, perquè els homes del nostre temps, en veure el testimoni de les famílies cristianes, puguin adonar-se de l'autèntic sentit del matrimoni i de la família en el disseny de Déu.»

No podem deixar passar la visita del Papa com si fos un esdeveniment ciutadà entre altres. La Sagrada Família és un monument que ens enorgulleix, però la Sagrada Família són, primer de tot i sobretot, les persones: la família de Jesús, Maria i Josep. No ens quedem mirant les pedres. Són les persones les qui ens parlen de com poden i han d'ésser les nostres relacions familiars per poder esdevenir *evangeli*, —bona notícia—, per a la família humana.»

(Fragment de l'article «Per què ve el papa Benet XVI a Barcelona?», *Catalunya Cristiana*, 17.06.2010)

PALABRA Y VIDA

María Asunta, signo de esperanza

María Asunta es un nombre entrañable y muy frecuente. Muchas madres y hermanas nuestras lo llevan. En este día celebran su santo la mayoría de niñas, jóvenes y mujeres que llevan el nombre de María. Es un misterio entrañable de la Madre de Dios. Lo celebramos siempre a medio mes de agosto y este año se diría que es más fiesta por el hecho de coincidir en domingo. Muchos pueblos, villas y ciudades de nuestra tierra celebran hoy su fiesta mayor.

La Asunción de María en cuerpo y alma al cielo es un dogma reciente. Lo proclamó el Papa Pío XII en el año 1950. La verdad de fe de la Asunción ha sido reafirmada por el Concilio Vaticano II, que expresa así la creencia de la Iglesia: «La Virgen Inmaculada, libre de cualquier mancha de pecado original, acabado el curso de su vida terrenal, fue llevada en cuerpo y alma a la gloria del cielo y exaltada por Dios como Reina del universo, para que tuviera una mayor semejanza con su hijo, Señor de los señores y vencedor del pecado y de la muerte.»

La Asunción de la Virgen María es una participación singular en la resurrección de su Hijo y una anticipación de la resurrección de los otros cristianos. Ella vive ya aquello que cada creyente, la Iglesia entera y toda la humanidad anhela vivir un día: la vida plena de Dios, la vida nueva de su Hijo Jesucristo.

La liturgia bizantina celebra esta maravilla que Dios hizo en María con estas palabras: «A la hora del nacimiento has guardado la virginidad; a la hora de la dormición no has dejado el mundo, ¡oh Madre de Dios! Te has unido a la fuente de la Vida, tú que has concebido al Dios vivo y que, con tus oraciones, libraste nuestras almas de la muerte.»

La Madre de Cristo es glorificada como reina universal. Aquella que en la anunciación se definió como «esclava del Señor», imitó durante toda su vida terrenal fielmente a su Hijo, aquel que vino «a servir y a dar su vida».

María, asunta al cielo, no acaba aquel servicio salvífico, sino que lo continúa «hasta la consumación perpetua de todos los elegidos», manifestando

así su mediación maternal. El Concilio Vaticano II afirma que María asunta al cielo «no se ha desentendido de su dedicación salvadora, sino que con su intercesión múltiple continúa procurándonos los dones de la salvación eterna». María, con su caridad maternal, cuida de los hermanos de su Hijo que todavía peregrinan y que se encuentran en peligros y angustias hasta que sean conducidos a la patria bienaventurada.

María nos precede hacia la Jerusalén celestial. Y, como afirma también el Concilio Vaticano II, María es «signo de esperanza firme y de consuelo para el pueblo de Dios que está en camino».

Invoquémosla con las diversas plegarias que nos ha legado la tradición de la piedad mariana de la Iglesia. Además de la breve y tan profunda oración del *Ave María*, pienso ahora en la bellísima plegaria de la *Salve*, en la que la invocamos calificando a Santa María como «vida, dulzura y esperanza nuestra».

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona